

ΜΕΡΟΣ Β. ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΜΕΡΟΣ.

ΤΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ ΤΟΥ ΥΠΕΡΠΕΡΑΝ Ἡ ΤΗΣ ΑΘΑΝΑΣΙΑΣ ΣΤΗΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ.

ΤΜΗΜΑ Α. ΤΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ ΤΗΣ ΑΘΑΝΑΣΙΑΣ ΣΤΗΝ ΙΣΤΟ- ΡΙΑ ΤΗΣ ΘΡΗΣΚΕΙΑΣ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Ι. ΤΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ ΤΗΣ ΑΘΑΝΑΣΙΑΣ ΚΑΙ Ο ΠΡΟ-ΙΣΤΟΡΙΚΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ.

Σπουδαιότατα και διαφωτιστικώτατα γιὰ τὸ πρόβλημα τῆς μοίρας καὶ τῆς ἐπιβίωσης τοῦ Ἀνθρώπου ὕστερ' ἀπὸ τὸ τέλος τῆς ζωῆς τοῦ ἀπάνω στὴ Γῆ εἶναι τὰ γενικὰ πορίσματα τῶν εἰδικῶν πνευματικῶν ἐπιστημῶν, ποὺ ἔχουν ὡς ἔργο τους τὴ διερεύνηση καὶ τὴ μελέτη τῆς ζωῆς τοῦ Ἀνθρώπου στοὺς προϊστορικοὺς καὶ τοὺς ἀρχαίους καιροὺς. Τῶν ἐπιστημῶν τῆς Προϊστορίας, τῆς Ἐθνογραφίας, τῆς Ἀρχαιολογίας, τῆς Παλαιοντολογίας, τῆς Κοινωνιολογίας, τῆς Θεσησκιολογίας, τῆς Ψυχολογίας, τῆς Βιολογίας.

Ἡ Προϊστορία ὅλων τῶν λαῶν τῆς Γῆς ρίχνει φῶς στὰ σκοτάδια τῆς ζωῆς τοῦ Ἀνθρώπου στοὺς πιὸ μακρυνοὺς καιροὺς. Ἀπὸ στοιχεῖα καὶ λείψανα τῶν προϊστορικῶν ἐποχῶν σὲ μάκρος δεκάδων καὶ ἑκατοντάδων χιλιάδων χρόνων — ἴσως 200.000 — 500.000 χρόνων — βεβαιώνεται, πὺς ὁ πιὸ μακρυνὸς πρόγονος τοῦ Ἀνθρώπου ἔθαβε τοὺς νεκροὺς του καὶ εἶχε τὴν ἰδέα τῆς ἐπιβίωσής του ὕστερα ἀπὸ τὸ θάνατο. Ἀπὸ ὠρισμένη μάλιστα ἐποχὴ καὶ ἰδίως ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τοῦ Ταράνδου (τῆς περιόδου τοῦ Ἀνθρωποζωϊκοῦ αἰῶνα) τὰ πάντα μαρτυροῦν, χωρὶς καμμιά ἀπολύτως ἀμφιβολία, γιὰ τὴν ὑπαρξὴ μιᾶς πραγματικῆς καθολικῆς πίστεως τῶν ἀνθρώπων τῆς ἐποχῆς ἐκείνης σὲ μιὰν ἄλλη ζωὴ ὕστερα ἀπὸ τὸ θάνατο. Οἱ προϊστορικοὶ ἄνθρωποι τῆς ἀπόμακρης ἐκείνης ἐποχῆς θάβουν τοὺς νεκροὺς τους μέσα στὴν ἴδια σπηλιά, ὅπου κατοικοῦν καὶ ζοῦν σ' ὅλη τὴ ζωὴ τους, καὶ μάλιστα πολὺ συχνὰ τοὺς θάβουν κάτω ἀπὸ τὴν ἴδια τὴν ἐστία τους. Θέλησὴ τους καὶ σκοπὸς τους εἶναι ἡ ἀποκατάσταση μιᾶς συνέχειας τῆς ζωῆς τῶν ἀνθρώπων ποὺ ἔχουν πεθάνει καὶ ἐνὸς στενοῦ δεσμοῦ τῶν δύο κόσμων, τοῦ ἀπάνω Κόσμου, ποὺ ἐξακολουθεῖ νὰ ζῆ ἀπάνω στὴ Γῆ, καὶ τοῦ κάτω Κόσμου, ποὺ εἶναι κάτω ἀπὸ τὴ Γῆ. Καθολικὴ εἶναι στοὺς ἀνθρώπους τῶν προϊστορικῶν ἐποχῶν ἡ πίστη, πὺς οἱ πεθαμένοι θέλουν νὰ ζοῦν σὲ οἰκεῖο τόπο κοντὰ στοὺς δικούς τους, ποὺ ἔχουν μείνει καὶ συνεχίζουν τὴ ζωὴ τους ἀπάνω στὴ Γῆ. Καὶ τὰ ἔθιμα τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, ποὺ ἐπιβάλλουν

στοὺς ζωντανοὺς νὰ τιμοῦν τοὺς νεκροὺς τους καὶ νὰ τοὺς ἐκδηλώνουν τὰ αἰσθήματά τους ἀγάπης, τιμῆς, σεβασμοῦ καὶ λατρείας, προσφέροντάς τους διάφορα ὑλικά δῶρα, ἐμπνέονται ἀπὸ τὸ ἴδιο πνεῦμα, τὸ πνεῦμα τῆς συνέχειας τῆς ἐπίγειας καὶ τῆς μεταθανάτιας ζωῆς τοῦ Ἀνθρώπου.

Ὁ προϊστορικός Ἀνθρώπος τῆς Νεολιθικῆς ἐποχῆς ἐπίστευε, πὼς ἐνυπῆρχε μέσα του μι' ἀνεξάρτητη ἀπὸ τὸ ὑλικὸ σῶμα ἀρχή, μι' ἀρχή, ποὺ ἐπιζοῦσε καὶ εἶχε ἀνεξάρτητη ζωὴ ὕστερα ἀπὸ τὸ φυσιολογικὸ θάνατο. Ἡ πίστη αὐτὴ ἦταν πίστη, πὼς στὴν πραγματικότητα ὑπάρχει μι' αὐτὴ οὐσία, ποὺ ἐξακολουθεῖ νὰ ἐνεργῆ ὕστερ' ἀπὸ τὸ θάνατο, μέσα σ' ἓναν ἄλλο κόσμο πέρα ἀπὸ τὸν τάφο, μυστηριώδεις πράξεις, ποὺ ἔχουν ἐξαιρετικὸ καὶ κρίσιμο ἐνδιαφέρον γιὰ τὴ ζωὴ ὄλων ἐκείνων ἀπὸ τοὺς δικούς τους ποὺ ζοῦν στὸν ἀπάνω Κόσμο.

Γενικὰ στὴ μεταφυσικὴ κοσμοθεωρία τῶν προϊστορικῶν ἀνθρώπων κυριαρχοῦν τὰ ἑξῆς στοιχεῖα :

α) Ἡ ἰδέα, πὼς οἱ νεκροὶ ὕστερ' ἀπὸ τὸ θάνατο συνεχίζουν μέσα στὸν κάτω Κόσμο μιὰ παράλληλη ζωὴ πρὸς τὴ ζωὴ τοῦ Κόσμου ποὺ ζεῖ ἀπάνω στὴ Γῆ, μὲ τὶς ἴδιες ἀνάγκες καὶ τὰ ἴδια πάθη.

β) Ἡ πίστη, πὼς τὰ πάθη αὐτὰ εἶναι κακά. Συνέπεια τῆς πίστεως αὐτῆς ἦταν τὸ ὅτι οἱ νεκροὶ μὲ μόνον τὸ γεγονὸς τοῦ θανάτου παίρνουν μιὰ ἐχθρική στάση πρὸς τοὺς ἀνθρώπους ποὺ ἐξακολουθοῦν νὰ ζοῦν στὸν ἀπάνω Κόσμο καὶ μάλιστα ἀν τοὺς ἀγάπησαν στὴν ἐπίγεια ζωὴ τους.

Ἐν' ἀπὸ τὰ σπουδαιότατα πορίσματα τῶν ἐθνογραφικῶν ἐρευνῶν, ποὺ φωτίζει μὲ ἀπειρο φῶς τὸ πρόβλημα τῆς Ἀθανασίας κι' ἔχει, στὴν καθολικὴ ἀντικειμενικὴ κρίση, ἀπειρὴ ἀξία καὶ σημασία γιὰ τὴ θεμελίωση τῆς Μεταφυσικῆς ἀπάνω σὲ γερά καὶ στέρεα θεμέλια, εἶναι ἡ πίστη τῶν προϊστορικῶν ἀνθρώπων, πὼς τὰ πρόσωπα ποὺ ἀγάπησαν κι' ἐλάτρευαν στὴ ζωὴ τους ἀπάνω στὴ Γῆ δὲ σβύνουν καὶ δὲν ἀφανίζονται τελείως ὕστερ' ἀπὸ τὸ θάνατο. Ἡ Ἐθνογραφία, μὲ τὰ πορίσματά της αὐτά, φωτοκατακλύζει τὴ ζωὴ τοῦ Ἀνθρώπου μέσα στὸν Ἀπειρο Χρόνο. Ἀπὸ τοὺς προϊστορικοὺς καιροὺς τῆς Ἀνθρωπότητος ἀστράψε στὸν οὐρανὸ τῆς πνευματικῆς αὐτοσυνείδησής της τὸ οὐράνιο φῶς τῆς αἰώνιας πρωταρχῆς τῆς ζωῆς τοῦ Ἀνθρώπου μέσα στὸ Σύμπαν, τὸ φῶς τοῦ θείου Ἑρωτος, τὸ φῶς ποὺ θὰ ὑψώσῃ, ὕστερ' ἀπὸ χιλιάδες χρόνια, τὸν Ἀνθρώπο στὶς οὐράνιες σφαῖρες τῆς φιλοσοφίας τῆς Διοτίμας τοῦ Πλατωνικοῦ Συμποσίου.

Τὸ γενικὸ συμπέρασμα τῶν ἐθνογραφικῶν ἐρευνῶν στὸ ζήτημα τῆς ζωῆς καὶ τῆς πίστεως τῶν ἀνθρώπων τῶν προϊστορικῶν καιρῶν ἀπάνω στὸ πρόβλημα τῆς Ἀθανασίας, εἶναι τὸ συμπέρασμα, πὼς ἀπὸ τοὺς προϊστορικοὺς καιροὺς καὶ στοὺς πρὸ καθυστερημένους ἀκόμη λαοὺς καὶ πολιτισμοὺς, ὑπάρχει ἡ καθολικὴ πίστη ὅλου τοῦ Κόσμου στὴν ὑπαρξὴ καὶ τὴν πραγματικότητά ἐνὸς ἄλλου Κόσμου καὶ μιᾶς ἄλλης μέλλουσας ζωῆς ὕστερ' ἀπὸ τὸ θάνατο καὶ πέρα ἀπὸ τὸν τάφο.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΙΙ. ΤΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ ΤΗΣ ΑΘΑΝΑΣΙΑΣ ΚΑΙ ΟΙ ΛΑΟΙ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΗΣ.

1. ΚΕΛΤΕΣ. Ἀρχαιολογικὰ εὐρήματα σ' ὅλη τὴν περιοχὴ τῆς Κελτικῆς Εὐρώπης μαρτυροῦν τὴν ὑπαρξὴ μιᾶς καθολικῆς πίστεως στὴ μέλλουσα ζωὴ τοῦ Ἀνθρώπου. Ἐπίσης οἱ συγγραφεῖς τῶν ἀρχαίων καιρῶν βεβαιώνουν, πὼς τὸ δραστηριώτατο ἱερατεῖο τῶν Δρουιδῶν τῆς Γαλατίας ἐπίστευε ὅτι ὁ θάνατος δὲν εἶναι παρὰ ταξεῖδι πρὸς τὸν ἄλλο κόσμον καὶ ὅτι ἡ ζωὴ τοῦ Ἀνθρώπου δὲ σταματᾷ καὶ δὲν παύει ἀπάνω στὴ Γῆ, ἀλλὰ συνεχίζεται πέρα ἀπὸ τὸν τάφο. Ἐπίσης ἄλλοι συγγραφεῖς ἀναφέρουν, πὼς οἱ Δρουῖδες ἐπίστευαν στὴ μετεμψύχωση τῶν πεθαμένων σὲ ἄλλους ἀνθρώπους ἢ σὲ ζῶα. Κατ' ἄλλους συγγραφεῖς οἱ Κέλτες ἐπίστευαν, πὼς ἡ ψυχὴ τοῦ Ἀνθρώπου ὕστερ' ἀπὸ τὸ θάνατο ἀποδημοῦσε σ' ἕναν ἄλλο μακρυνὸ κόσμον, τελείως διαφορετικὸ ἀπὸ τὸ δικό μας κόσμον, σὲ κόσμον, ὅπου ὅλες οἱ ψυχὲς ζοῦν σὲ μιὰ κοινωνία μαζὶ καὶ σὲ μιὰ μακρυνὴ θαυμάσια καὶ ἐξαισία χώρα, στὸ νησί τῶν Μακάρων πέρα ἀπὸ τοὺς ὠκεανούς. Στὴ χώρα αὕτῃ οἱ ψυχὲς ζοῦν τὴν ἴδια ζωὴ πού ζοῦν καὶ οἱ Θεοί.

Χαρακτηριστικώτατο μάλιστα εἶναι τὸ ἱστορικὸ γεγονός, ὅτι οἱ Γαλάτες, ὅπως ἀναφέρει ὁ Ρωμαῖος ἱστορικὸς Βαλέριος Μάξιμος (1ος αἰώνας μ.Χ.), ἐδάνειζαν χρήματα σ' ἐτούτῃ τῇ ζωὴ ἀπάνω στὴ Γῆ μὲ τὴν ὑποχρέωση τοῦ ὀφειλέτη νὰ ἐξοφλήσῃ τὸ χρέος του στὴ μέλλουσα ζωὴ του στὸν ἄλλο Κόσμον. Χαρακτηριστικὸ ἐπίσης εἶναι τὸ ἔθιμο τῶν Γαλατῶν νὰ στέλνουν, μὲ δσους πεθαίνουν, γράμματα στ' ἀγαπημένα τους πρόσωπα πού εἶχαν ἤδη ἀποδημήσει στὸν ἄλλο Κόσμον.

Στὸ φῶς τῆς πίστεως τῶν Γαλατῶν στὴ μέλλουσα ζωὴ τοῦ Ἀνθρώπου φωτίζεται καὶ τὸ ζήτημα τῶν πολεμικῶν ἀρετῶν τους καὶ τοῦ ἡρωϊσμοῦ τους στοὺς ἐθνικοὺς πολέμους τους ὡς καὶ τῆς τελείας περιφρόνησής τους στοὺς πολέμους αὐτοὺς πρὸς τὸ θάνατο. Τὸ θάνατο οἱ Γαλάτες ἐθεωροῦσαν ὡς μετάβαση ἀπὸ τῆ ζωὴ ἀπάνω στὴ Γῆ σὲ μιὰν ἄλλη ζωὴ σὲ ἀπόλυτη ἁρμονία μὲ τὴ θέλησή τους καὶ τοὺς πιδὸ μύχιους πόθους τους.

2. ΓΕΡΜΑΝΟΙ. Οἱ ἰδέες τῶν ἀρχαίων Γερμανῶν γιὰ τὸ Ὑπερέραν πολὺ λίγο διαφέρουν ἀπὸ τὴς ἰδέες τῶν Κελτῶν ἀπάνω στὸ ἴδιο θέμα. Λείψανα τάφων τῶν προϊστορικῶν χρόνων μαρτυροῦν τὴν καθολικὴ πίστη τῶν Γερμανῶν στὴν ἐπιβίωση τοῦ Ἀνθρώπου ὕστερ' ἀπὸ τὸ θάνατο. Στοιχεῖα νεώτερων ἐποχῶν μαρτυροῦν τὴν πίστη, πὼς οἱ πεθαμένοι πᾶνε στὸν ἄλλο Κόσμον ἀπὸ τὴ Θάλασσα καὶ ὄχι ἀπὸ τὴ Στερηά.

3. ΣΚΑΝΤΙΝΑΥΟΙ. Ἀπὸ μυθολογικὰ ἀφηγήματα τοῦ 8ου μ.Χ. αἰώνα διαπιστώνεται, πὼς οἱ Σκαντιναυοὶ ἐπίστευαν ὅτι οἱ ψυχὲς

τῶν βασιληάδων καὶ τῶν ἡρώων τους ὕστερ' ἀπ' τὸ θάνατο πᾶνε στὴ Βαλχάλλα, τὴ χώρα τῶν πεθαμένων ἡρώων, καὶ ζοῦν ἐκεῖ τρισόλβια ζωὴ μαζί μὲ τοὺς θεοὺς καὶ τὶς πανώρηες Βαλκυρίες. Οἱ ψυχὲς τῶν ἄλλων ἀνθρώπων, τῶν κοινῶν ἀνθρώπων, ὕστερ' ἀπὸ τὸ θάνατο πᾶνε σ' ἕναν ἄλλο σκοτεινὸ Κόσμο, δίχως καμμιά χαρὰ καὶ καμμιά ζέστη, «τόπο μαύρων καὶ παγωμένων νερῶν», ἕνα Κόσμο, ποὺ μοιάζει ὀλωσδιόλου μὲ τὸν Κόσμο τοῦ Ἑλλάδος τῶν Ἀρχαίων Ἑλλήνων.

4. Σ Λ Α Υ Ο Ι. Οἱ σχετικὲς μὲ τὸν Κόσμο τοῦ Ὑπερπέραν θεωρίες τῶν Σλαύων τῆς εἰδωλολατρικῆς ἐποχῆς δὲν ἔχουν καμμιά ἀπολύτως πρωτοτυπία. Εἶναι ἀνακάτωμα ἀπὸ θολὰς ἰδέες, ποὺ δέχονται τὴν ὑπαρξὴ μιᾶς ἀόρατης «ψυχῆς» κι' ἐμπνέονται ἀπὸ τὸ φόβο τοῦ πεθαμένου, ὡς ἐνὸς φοβεροῦ «ζώντανου πτώματος». Μὲ τὸ πνεῦμα αὐτὸ οἱ Σλαῦοι ἀπ' τὸ ἕνα μέρος εἶχαν τὸ αἰσθημα τοῦ δέους μπροστὰ στὸν πεθαμένο κι' ἐλάτρευαν τὸ πνεῦμά του, ἀπ' τὸ ἄλλο μέρος ἐπίστευαν, πὼς ἦταν δυνατὸ νὰ ἐξευμενίσουν τὰ πνεύματα τῶν πεθαμένων προσφέροντάς τους διάφορα ὑλικά δῶρα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΙΙΙ. ΤΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ ΤΗΣ ΑΘΗΝΑΣΙΑΣ ΚΑΙ ΟΙ ΛΑΟΙ ΤΗΣ ΜΕΣΟΓΕΙΟΥ.

1. ΑΙΓΥΠΤΙΟΙ. Ἡ μεταφυσικὴ κοσμοθεωρία τῶν ἀρχαίων Αἰγυπτίων (τῆς ἐποχῆς τῆς δεύτερης χιλιετηρίδας π.Χ.) ὕστερ' ἀπὸ μακροχρόνη ἱστορικὴ ἐξέλιξη καταλήγει στὴν πίστη τῆς «θηρησκευτικῆς ἰσότητος» ὄλων τῶν ἀνθρώπων, τῶν βασιληάδων, τῶν ἀρχόντων καὶ τοῦ Λαοῦ. Ἡ μοῖρα τοῦ Ἀνθρώπου μέσα στὸν Κόσμο ἐνορᾶται ὡς ἀντίγραφο τῆς μοίρας τοῦ ἀγροτικοῦ θεοῦ Ὁσιρι, ποὺ πεθαίνοντας σώζεται ἀπὸ τὴ θεὰ Ἰσιδα καὶ ξαναγυρίζει μὲ τὰ μάγια τῆς στῆ ζωὴ καὶ ζεῖ ἀνάμεσα στοὺς «θεοὺς τοῦ οὐρανοῦ».

Ὁ Ἡρόδοτος (Β. 123) ἀναφέρει, πὼς οἱ ἀρχαῖοι Αἰγύπτιοι ἐπίστευαν στὴ μετεμψύχωση τῶν ψυχῶν. Σύμφωνα μὲ τὴν πίστη τους αὐτὴ ἢ ψυχὴ τοῦ πεθαμένου μπαίνει σὲ ἄλλο ὄν ποὺ γεννιέται καὶ ἀφοῦ περάσει ὅλα τὰ ζῶα τῆς Στερηᾶς καὶ τῆς Θάλασσας καὶ ὅλα τὰ πουλιὰ ξαναγυρίζει σὲ ἄνθρωπο. Ἡ περιπλάνηση αὐτῆ τῆς ψυχῆς κρατᾶει 3.000 χρόνια.

Μιὰ ἀπὸ τὶς πιὸ χαρακτηριστικὲς καὶ τὶς σπουδαιότατες, ἀπὸ τὴν ἀποψη καὶ τῆς Μεταφυσικῆς καὶ τῆς Ἠθικῆς, θεωρίες τῶν ἀρχαίων Αἰγυπτίων εἶναι ἡ πίστη τους, πὼς στὸ Ὑπερπέραν λειτουργεῖ ἕνα παγκόσμιο Δικαστήριον, ποὺ προεδρεύεται ἀπὸ τὸ θεὸ Ὁσιρι κι' ἔργο του ἔχει νὰ κρίνη τὶς ψυχὲς τῶν πεθαμένων μὲ τὴν περίφημη ζυγαριὰ «τῆς Δικαιοσύνης καὶ τῆς Ἀλήθειας». Ποιὰ ἦταν ἡ τύχη καὶ ἡ μοῖρα τῆς ψυχῆς, ποὺ καταδικαζόταν, δὲν εἶναι τελείως ξεκαθαρισμένο. Ἡ ψυχὴ ὅμως, ποὺ ἐκρινόταν ὡς δίκαιη κι' ἐνάρετη, ἀποθεωνόταν, γινόταν ἕνας θεὸς «Ὁσιρις»,